

SKIDFRÄMJANDETS SKIDSKOLA

av Sigge Bergman

På hösten 1934 beslöt Skidfrämjandet att göra ett försök med permanent skidskola i Storlien och Riksgränsen efter mönster från skolorna i Mellaneuropa. Överenskommelse träffades med författaren, som studerat förhållandena i Alperna, att bli skolans ledare. Till sin hjälp skulle jag till en början ha två biträdande lärare.

Skolan började sin verksamhet litet smått redan i Storlien i mars och april, men undervisningen fick ej förrän i Riksgränsen officiell karaktär.

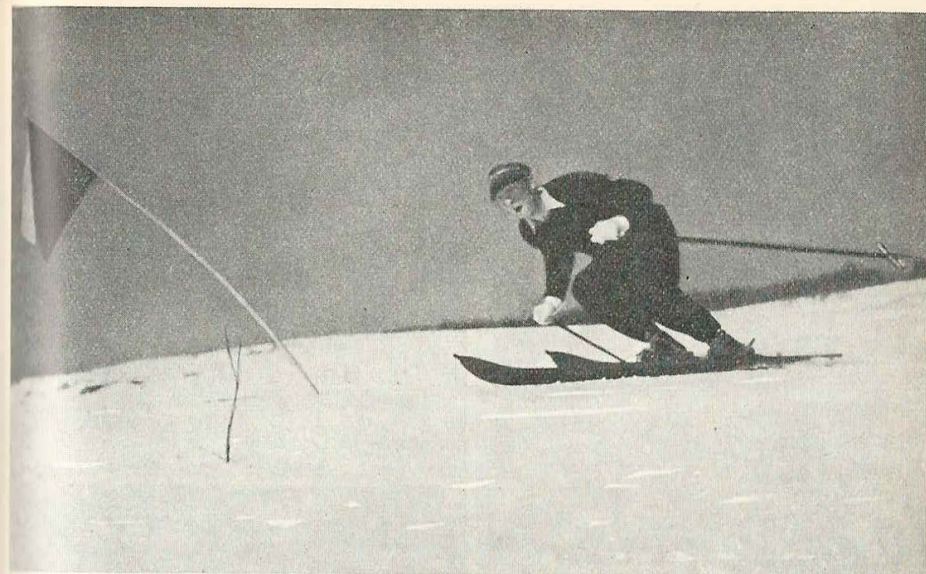
Den 17 april 1935 hade skidskolan premiär vid föreningens turiststation uppe i Lappland. Förutom författaren verkade Sture Zetterblom, Storlien, och Carl-Henrik Tebelius, Stockholm, som instruktörer, vilka ända sedan säsongens början i Storlien fungerat som ledare.

Lektioner meddelades dagligen mellan klockan 11—13 och 15—17, alltså två lektionspass om dagen. Verksamheten i Riksgränsen pågick i åtta veckor till den 15 juni.

Förutom turiststationens vanliga gäster av alla åldrar och skicklighetsgrader inrangerades under skidskolan även Svenska skidförbundets träningskurs för utförsåkare. Dessa, sex till antalet, tränades av skidskolans ledare 3 timmar varje dag i sex veckor från den 17 april till den 30 maj.

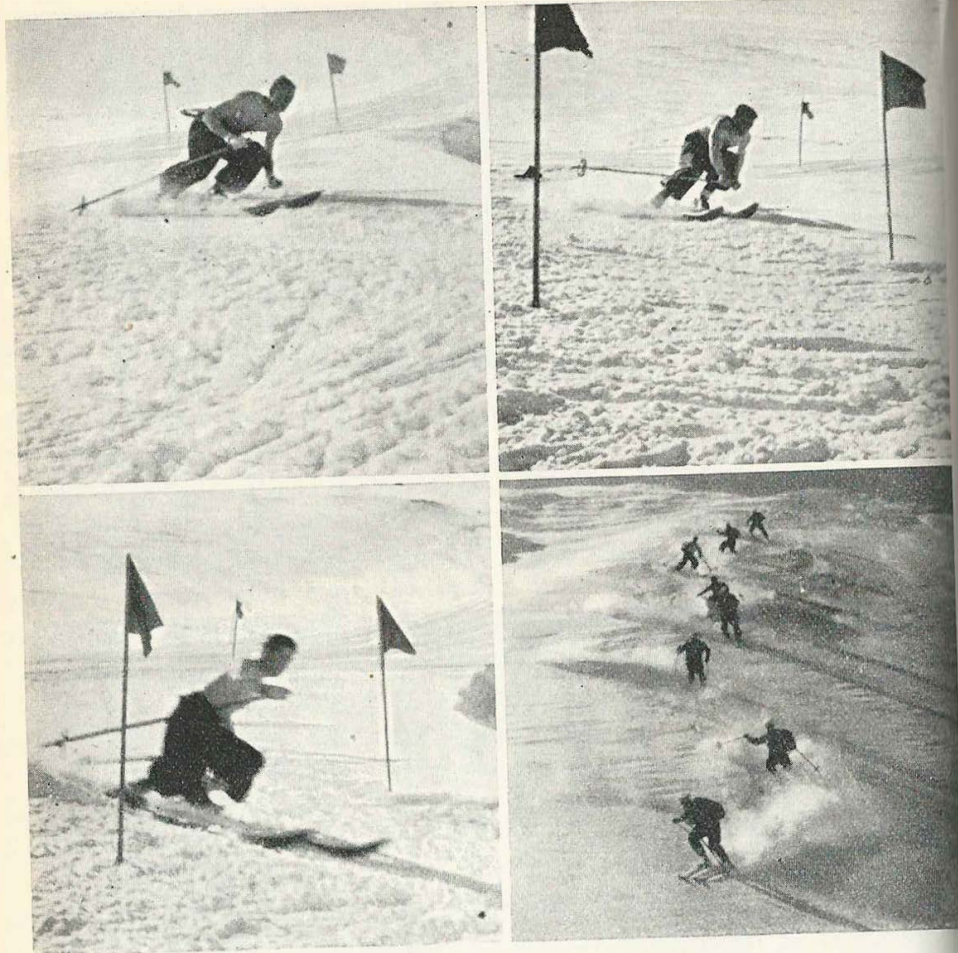
Undervisningen har huvudsakligen inriktats på den moderna utförstekniken, som alldeles särskilt kommer till sin rätt i Riksgränsens branta terräng. Förutom svängövningar — där snöplogsväng, stämsväng och stämkristiania dominerade — ha lektionerna utnyttjats även för en del slätlöpning och uppförlöpning samt i ganska stor utsträckning utförsåkningens tillämpning under olika förhållanden.

Skidskolan kunde tack vare goda snöförhållanden i Riks-

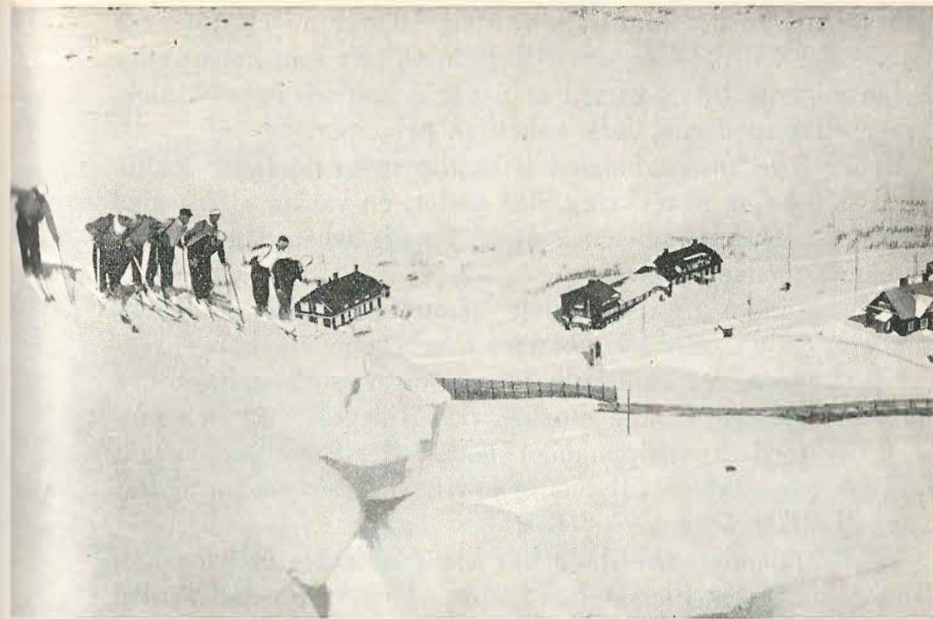

Överst: Löjtnant Sigge^o Bergman, ledare för Skidfrämjandets skidskola i Storlien och Riksgränsen.

Nederst: Slalombanan utprickas. Einar Hedberg, foto.

Stilstudier i Riksgränsen. Skidförbundets träningskurs i maj 1935. Upptill fr. v. "Selånger", Hultberg och Zetterblom; nederst t. h. svängar i brant sluttning och ospårad snö. Ester Blenda Nordström, som prövat på den nya slalomtekniken skriver, att man bara efter ett par lektioner känner, att man på ett annat sätt är herre över skidorna än förr.

Skidförbundspojkarna undersöka en respektabel hängdriva å Riksgränsfjället. T. v. meteorologiska anstalten, i mitten och t. h. Skidfrämjandets turiststation. S. Bergman, foto.

gränsen väl taga vara på varje övningsdag. Trots vid ett par tillfällen mindre gynnsamt väder kunde undervisningen pågå för fullt med gott utbyte. Någon lektion har aldrig behövt inställas, med undantag av de tillfällen, då skidskolan haft att svara för tävlingsarrangemang.

Skidskolan har kunnat glädja sig åt ett mycket flitigt deltagande från gästernas sida. Intresset för Skidfrämjandets nya initiativ har varit sådant, att idén tycks ha slagit igenom och vunnit förståelse bland föreningens medlemmar. Fördelarna med en permanent skidskola ligga också i öppen dag. En gäst, som vill resa upp med tanke på att öka sina skidtekniska kunskaper, behöver ej taga hänsyn till skidkurser, som

fixerats till en bestämd datum, utan det går nu att förlägga sin vistelse till Storlien och Riksgränsen när som helst under nedan angivna tider, varvid man alltid kan påräkna skidlektioner efter moderna, fullt enhetliga principer.

Under 8-veckorsperioden i Riksgränsen meddelades lektioner i skidskolan åt omkring 700 gäster, en vacker siffra med tanke på att verksamheten ännu ej hunnit arbeta sig in i det allmänna medvetandet.

I Riksgränsen inträffade under samma tid endast en olyckshändelse — en knäskada hos en kvinnlig elev.

Skidfrämjandets skidskola återupptager verksamheten till stundande säsong i både Storlien och Riksgränsen. Den börjar i och med säsongöppnandet den 27 december och fortgår i Jämtlandsstationen till medio april, varefter skolan flyttar upp till Riksgränsen.

Skidfrämjandets skidskola har bland sina elever även haft äran räkna Ester Blenda Nordström. I en inspirerad artikel i dagspressen beskrev författarinnan "äventyren" i teknikbacken. Rubriken var: "Alla lära sig slalom. Tekniken är bra även vid långfärd till fjälls efter 'gamla systemet'." Jag har ej kunnat avhålla mig från att saxa några rader ur den roliga skildringen. Det heter där:

"... Men bara efter några få lektioner i tyrolertekniken så känner man, att man på ett annat sätt är herre över skidorna än förr — utan rädsla går man vinkelrakt utför, där man förut litet räddhågat tog på skrå. Går det för fort, så kan man bromsa in eller tvärstoppa. Eller göra några svängar. Det finns egentligen ingenting man inte *kan* göra, om man är utlärd i slalom.

Jag önskar jag vore det, trots att jag mest älskar långfärderna, där man går mot mål efter mål i dagar, för att slutligen, trött och lycklig, frasa in mot sista kvällens varma stuga. Jag vill ha färderna kvar med de långa vita milen framför och bakom mig, men jag vill kunna få mina skidor att lyda mig, ögonblickligen och villigt, som jag bara kan få dem att göra, om jag, rörelse för mödosam rörelse, lärt mig 'cirkuskonsterna' i slalombacken. Det blir ändå roligare då."